

Petőfi vallomása

REPUBLICANUS VAGYOK testestül-lelkestül, az voltam, mióta eszmélek, az leszek végső lehelletemig. Ezen tántoríthatatlanságom, mely soha egy pillanatig sem rendült meg, ez adja ifjú kezembe a koldusbotot, mit évekig hordoztam, s ez adta most férfi kezembe az önbecsülés pálmáját. Azon időben, midőn a lelkeket vették és jó drágán fizették, mikor egy alázatos görnyedés megalapított jövőendő volt, én messze kerültem a vásárt, és senki előtt még csak fejemet sem billentettem, hanem álltam egyenes fővel s fáztam és éheztem. Lehetnék ékesebb, nagyobb szerű lantok és tollak, mint az enyém, de szeplőtlenebbek nincsenek, mert soha lantomnak egy hangját, tollamnak egy vonását sem adtam bérbe senkinek; énekeltem és írtam azt, mire lelkem istene ösztönzött, lelkem istene pedig a szabadság.

Az utókor mondhatja rólam, hogy rossz poéta voltam, de azt is fogja mondani, hogy szigorú erkölcsű ember valék, ami egy szóval annyi, mint republicanus, mert a republicanusnak nem az a főjelszava, hogy „le a királlyal”, hanem „a tiszta erkölcs!” Nem a széttört korona, hanem a megvesztegethetlen jellem, szilárd becsületesség a respublica alapja... e nélkül ostromolhatjátok a trónt, mint a titánok az eget, s le fognak benneteket mennykövezni, ezzel pedig leparittyázzátok a monarchiát, mint Dávid Góliátot!